

BJØØØØØRN! ... ugebrev nr. 6, 8. juli 1998

Sneen smelter og smelter, og planterne gør al hvad de kan for at udnytte friheden fra vinterens faste greb. Variationen er stor. Nogle steder er blomster allerede afblomstret, mens artsfæller andre steder stadig står under sne. I løbet af den forgangne uge er der kommet to rykind. Først kom tre forskere som afløsning for to andre, der tog hjem efter sæsonens første periode med drivhusgasmålinger.

Klimastationerne står for at skulle have deres årlige check og udbedringer. Dette ansvar ligger nu hos Grønlands Hjemmestyre, så det er to teknikere fra Nuuk, der skal i gang med arbejdet. Zoologien er også blevet styrket med to mand, og her forleden kom seks ferskvandsbiologer, der skal se nærmere på søernes indhold af zooplankton og standørreder, primært i de store søer længere inde i dalen. Nu venter de seks forskere blot på, at helikopteren kommer op fra Mestersvig, så de kan blive løftet ind med al godset til standlejren.

Kærene og græslandet driver af vand, men på de tørre steder siver den dejlige varme duft af tundra op fra tuerne. Jeg har fået taget hul på de mange kilometer frem og tilbage over de 250 ha., der som tidligere skal registreres for lemmingevinterreder og aktive sommerbo. Der er ingen tvivl om, at der også i år er mange lemninger, men hvordan det ligger i forhold til sidste år, må vi vente en tre ugers tid på at få endeligt afklaret.

Ikke desto mindre er det tydeligt, at der er mange hermeliner. En god dag hvor skyerne gled fra hinanden, gik jeg over for at tilse en af de store gravkomplekser gravet af polarræv. Der var tidligere set hermelin hér. Toppen af graven bugner med gule og hvide blomster. Jeg har solen i ryggen og sidder stille for at vente på hermelinerne. Alt er stille i begyndelsen, men pludselig får jeg øje på to unger, der springer omkring på nogle store sten i en permafrostsætning på den anden side af graven.

Kantlyngen er tør, hvor jeg lægger mig på maven for at nyde selskabet med de vævre rovdyr. Ofte kommer de ganske tæt på og vejrer fra side til side for at opfange lugten af mig. Da jeg har skiftet film en gang, kaster jeg et blik tilbage på graven, og får lige et glimt af en af de voksne. Snart efter ligger jeg igen midt mellem alle hullerne og ser det ene lille, trekantede hoved efter det andet stikke op, snart af det ene snart af den andet hul. Den voksne vender tilbage og hopper med tre unger i hælene helt hen til mig og snuser til skjorten. Hopper derefter over armen og ind mellem mine albuer under brystet stadig med ungerne efter sig. Det er sådanne øjeblikke, man gerne vil have til at vare i lang tid, men det bliver ungerne ikke mætte af, så snart er den voksne på farten igen.

Det er blevet efter aftensmaden og den daglige tælling af moskusokser er overstået. Arbejdsdagen er gået over i en stille fase, hvor man til lidt musik og en kop kaffe kan sidde og taste dagens mange data ind. Jeg hører hastige fodtrin i gruset mellem husene efterfulgt af et ord på ni bogstaver: BJØØØØØRN! Kort efter fylder vi radiohyttens tag med et imponerende opbud af det danske sidestykke til en japansk sightseeing ved den Lille Havfrue. Der ude mellem klimastationens master går en treårig bamse rundt og undersøger masterne for indkommet UV-B samt temperaturen i 2 meters højde. Indstrålingen får en mindre korrektion i hældningen inden bjørnen fortsætter videre forbi østenden af landingsbanen ned mod Det Gamle Delta. Så kom den endelig - isbjørnen, og oven i købet på en sådan manér, at det hele forløb på bedste måde, uden at nogen fik en forskrækkelse eller var fanget i felten. Euforien lagde sig sent i aftes, nu hvor natten er solfyldt, og oplevelsernes batteri er fuldt opladet.

/Thomas Bjørneboe Berg